

UN TESTAMENT DE LEON TROTZKY?

Onder deze titel geeft het Franse maandblad „La revolution proletarienne” aanhalingen uit een artikel van de hand van Trotzky. De redactie van bedoeld maandblad heeft het voorzien van de nodige commentaar: wij gaan er niet toe over, ook het commentaar te vertalen, maar hebben gemeend, dat dit „testament” zelf onder de aandacht van onze lezers moet worden gebracht.

Uit bedoeld artikel blijkt duidelijk, dat Trotzky in 1939 bezig was met een herziening van zijn opvattingen. In 1939 dus, bij het begin van de tweede wereldoorlog, wordt hij tussen hoop en vrees geslingerd, heeft geen vast omlijnd doel of plan, maar ziet dat de wereldverhoudingen totaal aan het veranderen zijn en moet, alle voorzichtigheid ter zijde latende, dan reeds erkennen, dat er van een enorm gevaar sprake is van de zijde van Rusland. De halfslachtige en verwarring stichtende slagzin „onvoorwaardelijke of voorwaardelijke verdediging van Sovjet-Rusland” wordt echter door Trotzky genegerd en hij sluit hiermede een episode af van foutieve en gevaarlijke theorieën, die reeds jarenlang de innerlijke verscheurdheid van de arbeiders in de hand heeft gewerkt.

Als we in deze zin het „testament” van Trotzky willen zien, dan kunnen wij niet anders dan dankbaar zijn voor dit (een van zijn laatste) geschrift omdat de god van vele arbeiders vrijwillig van zijn troon is gedaald. Doch laten we nu Trotzky zelf aan het woord:

„De tweede wereldoorlog is begonnen”..... „Door deze oorlog wordt gedemonstreerd, dat de maatschappij niet langer kan leven op een kapitalistische basis. Tengevolge van deze oorlog komt het proletariaat te staan voor een nieuwe en mogelijke beslissende proef.

Als deze oorlog uitlokt..... een proletarische revolutie, gelijk wij zeker geloven, zal hij tevens rechtstreeks leiden tot de omverwerping van de bureaucratie in Rusland en een wederopbloei van de democratische Sovjets op een economische en culturele basis, die veel hoger zal staan.

In dit geval zal automatisch de vraag worden opgelost: is de Stalin-bureaucratie een klasse, of een uitwas van een arbeidersstaat? Het zal dan voor iedereen klaar worden, dat in het proces van de ontwikkeling van de wereldrevolutie, de Sovjet-

bureaucratie maar een episode was van terugval. Als in tegenstelling hiermede wordt aangenomen, om welke reden dan ook, dat de tegenwoordige oorlog geen enkele revolutie zal ten gevolge hebben, maar een terugval van het proletariaat, dan blijft er nog een ander uitgangspunt, n.l. het verdere verval van het monopolistisch kapitalisme in haar samenleving met de staat, waardoor de „democratie”, overal waar deze nog bestaat, zich zal moeten laten vervangen door een totalitair regime.

De onbekwaamheid van het proletariaat, om de leiding van de maatschappij in handen te nemen, zal dan waarschijnlijk leiden naar een ontwikkeling van een nieuwe klasse van uitbuiters van de bureaucratie af tot fascistisch Bonapartisme.... Dit zal volgens alle beschikbare aanwijzingen een regime van terugval zijn, aankondigend de terugval van alle civilisatie.

Een dergelijk resultaat verschijnt daar, waar het proletariaat van vooraanstaand kapitalistische landen de macht in handen heeft, maar onmachtig is, deze te behouden en loslaat, gelijk in Rusland, en overgeeft aan een bevoorrechte bureaucratie.

Wij zijn verplicht te erkennen, dat de ontaarde bureaucratie haar fundamenteen niet heeft in de achterlijke staat van het land, of in haar imperialistische omgeving, maar in de totale onbekwaamheid van het proletariaat om een werkelijk leidende klasse te worden. Zo is het, terugblikkend in het verleden, ook nodig vast te stellen, dat in grote lijnen het Rusland van heden de voorbode is van een nieuw uitbuitingsregime op internationale schaal.

Trotzky verklaart verder: „Als deze sombere perspectieven werkelijkheid worden, dan zullen wij zeker aan de orde moeten stellen: de herziening van onze opvattingen over de tegenwoordige tijd en zijn leidende krachten.

In dit geval zal er zeker geen sprake meer zijn om op Rusland of de Stalinistische benede een schools etiket te blijven plakken, maar het historische wereld-perspectief voor de volgende jaren, als..... het niet voor de volgende eeuwen is, opnieuw onder de loupe te nemen. Zijn wij de periode ingetreden van de sociale revolutie en de socialistische maatschappij of van de totalitaire,

bureaucratische maatschappij, waarin wij verzuken?”.....

„Als het wereldproletariaat zich onbekwaam toont om meester van de maatschappij te worden, dan betekent dit de instorting van alle hoop op een sociale revolutie, want het is onmogelijk te wachten op betere en gunstiger condities voor deze wereldrevolutie”.

De „sombere perspectieven” zijn werkelijkheid geworden en Trotzky is er niet meer om de „herziening” zelf ter hand te nemen. Dat heeft voor hem een van zijn leerlingen, de Amerikaanse schrijver Burnham gedaan in zijn geschrift: „The managerial revolution”, waarin alle hoop op een revolutie door het proletariaat over boord is gegooid en de verdere ontwikkeling van de mensheid verwacht wordt van de nieuwe leiders in de productie en de maatschappij, de intellectuelen.

De 4e Interationale, die toch in Trotzky haar grote voorganger ziet, kon niet tot een „herziening” van haar standpunt à la Burnham komen. Had ze het wel gedaan, dan zou ze geen reden van bestaan meer hebben. Maar evenmin kan zij er aan ontkomen met Trotzky te erkennen, dat haar opvattingen over de ontwikkelingsgang van de proletarische revolutie en daarmee in verband ook haar eigen taak, op foutieve stellingen is gebaseerd. Zij zal ze vroeger of later moeten herzien. Is zij in staat te erkennen dat haar uitgangspunt, de Russische revolutie, fout is als model voor de proletarische wereldrevolutie, dan is de weg vrij voor een openlijke en eerlijke uitspraak van de revolutionaire marxisten in de wereld, dan openen zich nieuwe perspectieven voor de ideologische eenwording van de revolutionaire strijd van het proletariaat.

Van dit alles is tot op heden nog niets te bespeuren, maar de harde feiten van het wereldgebeuren spreken een nadrukkelijke taal, waarvoor zelfs de hardnekkigste tegenzin moet zwichten. Wij zullen niet nalaten deze taal te vertolken om zo de revolutionaire arbeiders der 4e Internationale te helpen uit de verwarring en de tegenstrijdigheden hunner inzichten te geraken waarin zij gekomen zijn door zich blind te staren op de Russische revolutie als voorbeeld voor de revolutie van het proletariaat. Het zal de enige weg blijken te zijn om aan het lot van de Burnhams te ontsnappen, n.l. het vertrouwen te verliezen in de kracht van het proletariaat, in de toekomst van het proletariaat, in de proletarische wereldrevolutie.

geheel Amerika wordt gevoerd tegen het communisme. Onder communisme wordt alles verstaan, wat het niet eens is met de regeringspolitiek of wat ook maar enigszins op arbeiders-actie gelijk. Dat deze tegenstanders van het communisme in hun ijver om de democratie te verdedigen de dictatuur in hun eigen land versterken, schijnt niemand in de gaten te hebben.

De vakverenigingen zijn hard bezig hun gelederen van communisten te „zuiveren”. Het „comité tegen On-Amerikaanse actie” gaat in zijn activiteit zelfs zover dat het millionair-filmartisten van communisme beschuldigt. Op de congressen van onderwijzend personeel wordt aan de onderwijzers een handleiding gegeven, hoe ze in de scholen een bolwerk tegen het communisme kunnen opwerpen, door de kinderen tot goede patriotten op te voeden.

In naam van de democratie de dictatuur vestigen, is in Europa al verscheidene malen gelukt. Nu komt Amerika aan de beurt.

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus”

3e verantwoording Perfonds „SPARTACUS OP DE VESUVIUS”

Over de maand October mochten wij als vaste bijdragen ontvangen:

J. H. B. te Z. f 1.—; J. L. te A. f 0,50; J. H. te A. f 0,50; J. V. te A. f 1.—; J. de G. te A. f 1.—; J. de G. te A. f 2,50; H. G. L. te A. f 10.—; de Gr. te O. f 5.—; S. D. M. te A. f 1.—; B. N. te A. f 2,50; J. H. te A. f 0,50; T. U. te A. f 10.—; J. V. te A. f 10.—; O. B. te A. f 2,50; L. M. te s-Gr. f 10.—; B. B. te Z. f 2.—; J. B. te A. f 1.—; K. P. te A. f 2.—; F. B. te A. f 1.—; H. te A. f 1.—; Lezers Jordaan f 1,50; J. de G. te A. f 1,50.

Verder ontvingen we nog:

H. Z. te H. f 2,50; P. F. te R. f 1,50; F. F. te D. f 1,50; J. S. te s-H. f 1.—; A. M. R. te G. f 0,50; O. B. te Z. f 2,50; A. K. te E. f 1,50; J. W. te B. op Z. f 3,50; K. D. te D. f 1,50; R. D. te s-H. f 2,50; O. H. te G. f 1,50; P. I. te S. f 1.—; H. S. te A. f 1.—; J. D. te A. f 1.—; H. van K. te H. f 1.—; W. V. te Z. f 1.—

Totaal f 93.—

Vorige verantwoording f 361,51. Algemeen totaal f 454,51.

29 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 47

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1,50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Klassenstrijd in Frankrijk

Een vloed van stakingen stort zich in deze dagen over Frankrijk. In alle delen van het land, in het Noorden, in Parijs, Lyon, Marseille en andere havens-steden, overal wordt door de arbeiders der mijnen, spoorwegen, havens, automobielfabrieken, of door overheidspersoneel, het werk neergelegd. Dagelijks komen er nog meer bij; terwijl wij dit schrijven, wordt reeds een getal van meer dan een miljoen genoemd.

De strijd richt zich in de eerste plaats tegen de loonstop-politiek der regering die, al heeft zij dan onder de druk van enkele stakingen, zoals die der Métro-arbeiders van Parijs, moeten toegeven, nog steeds tracht de lonen laag te houden, terwijl de prijzen zonder ophouden de hoogte ingaan. In alle Europese landen, waar socialisten alleen of in coalitie met burgerlijke partijen de regering vormen, is dit in wezen de spil waar hun gehele politiek om draait. De lonen laag en de kapitaalwinsten zo hoog mogelijk, want dat is onder-kapitalistische verhoudingen de enige weg om de „opbouw” zo snel mogelijk te doen verlopen.

In Frankrijk heeft deze politiek geleid tot directe hongers voor al degenen die hun levensonderhoud moeten bekostigen door de verkoop van hun arbeidskracht. Daarbij komt, dat de overheid de distributie van de noodzakelijkste levensmiddelen tegen vastgestelde prijzen niet meer kon verzekeren. De aflevering van landbouwproducten gaat traag. Een steeds groter deel bereikt de steden alleen door de kanalen van de zwarte handel, en de zo vaak beloofde hulp uit het dollarland heeft tot nu toe nog niet de vorm van levensmiddelen aangenomen. Om niet te verhongeren moet huisraad en kleding worden verruild, het ons zo welbekende verschijnsel uit de hongerwinter.

Het verzet is gekomen door het werk voor het kapitaal te staken. Onder de eerste stoot reeds is de regering Ramadier gevallen, doch niet alleen door de stormloop der stakende arbeiders. De onlangs gehouden gemeenteraadsverkiezingen

hebben getoond, dat de bezittende klasse en allen, die zich aan haar zijde scharen, het sterke gezag van een nieuwe fascistische dictatuur willen, om de aanval der arbeidersklasse te weerstaan. De Gaulle en zijn nieuwe partij zullen hun bezit en bevoorrechte maatschappelijke positie veilig stellen.

Socialistische regeringen hebben alleen recht van bestaan, zolang ze onder de schijn van klassenharmonie de klassenstrijd weten te voorkomen. Als hun dat niet gelukt moeten ze verdwijnen, of openlijk de zijde van het kapitaal kiezen, zoals de Noske's het in 1918—19 in Duitsland deden. Zal een nieuwe regering Blum of een coalitieregering van socialisten en burgerlijke partijen die men in deze dagen in Parijs probeert te vormen, deze weg opgaan?

Het kan haast niet anders dan dat zich de strijd der Franse arbeiders ook richt tegen de dreiging van een fascistische dictatuur, en het zal niet veel verschil maken of deze onder de naam de Gaulle of Blum wordt geïnstalleerd. De strijd tegen de honger en de onderdrukking door de staatsmacht is één, beiden zijn niet van elkaar te scheiden. Daarom geeft het verloop van de stakingsbeweging in Marseille, waar zich de strijd direct richt tegen het optreden van de Gaullistische burgemeester en waar hij de vorm van een opstandige beweging heeft aangenomen, het beste de algemene toestand weer.

Maar in Marseille is ook de zwakte van de strijd der Franse arbeiders duidelijk geworden. Groot, als men het oog richt op de massa der arbeiders, die in het geweer komen, maar zwak in de doelstelling van de actie, in wat er naar de wil der arbeiders in de plaats van de oude toestanden moet komen. Demonstranten, die het stadhuis veroverden, zetten de Gaullistische burgemeester op straat en plaatsten demonstratief de door de verkiezingen onttroonde „communistiche” burgemeester op de burgemeesters-zetel. In de plaats van de Gaulle de stalinistische C.P.F. in staats- en stads-

bestuur, verder gaat de politieke doelstelling op het ogenblik niet, terwijl toch, toen deze partij mede in de regering zat, reeds gebleken is, dat zij geen andere politiek kan voeren dan de Ramadiërs en Blums. Een ander uithangbord voor dezelfde zaak, even onmogelijk als de politiek der socialisten, die onder de schijn van klassenharmonie getracht hebben de kapitalistische economie-weer „gezond” te maken.

De zwakte in de doelstelling van de arbeidersstrijd is niet alleen uit de Franse verhoudingen af te leiden.

De Franse arbeiders hebben niet alleen te doen met hun eigen heersende klasse maar ze moeten hun strijd voeren in een wereld, die beheerst wordt door de strijd der grote imperialistische machten. De Gaulle, — of Blum, of nog anderen, waarvan men kan verwachten dat ze het in deze situatie beter kunnen dan de Gaulle, ze handhaven het sterke gezag, dat de Amerikaanse imperialisten nodig hebben om hun kapitaalposities in dit land te beveiligen, en de bevolking te dwingen aan de eisen van hun imperialistische politiek te gehoorzamen. Want wie twijfelt er nog aan, dat de beloofde dollarhulp geen ander doel heeft dan de imperialistische macht der dollarkoningen in Europa te vestigen en de regeringen te verplichten in de aanstaande strijd tegen de andere imperialistische macht, Rusland, hun zijde te kiezen?

Als de arbeiders daartegen de strijd aanbinden, worden zij haast automatisch in het andere imperialistische front gedreven. Rusland is voor een groot gedeelte der arbeiders nog altijd het land van de revolutie van 1917, waar de heersers van het kapitaal werden verslagen. De stalinistische C.P.F. heeft niet nage laten deze opvatting in arbeiderskringen levend te houden. Dat onder de dictatuur van de stalinistische staatsburocratie Rusland geworden is tot de andere imperialistische macht, die er op uit is de beheersing van de maatschappij door een almachtige staatsburocratie over de wereld uit te breiden, wordt door hen niet gezien, of, als er op wordt gewezen, eenvoudig niet geloofd. Is het dan te verwonderen, dat in de strijd tegen Ramadiërs of Blum of de Gaulle, waarachter men de sterke hand van het Amerikaanse Imperialisme weet, Rusland als de

Momentopnamen uit het land van de dollar

De Vrijheidstrein is nog maar amper onderweg, of reeds begint een nieuwe zijn triomftocht door de Nieuwe Wereld. Ditmaal is het de Vriendschapstrein. (De A.J.C. zou er jaloers op kunnen worden.) Deze trein reist met een missie, die aan duidelijkheid niets te wensen over laat Het doel van haar reis is n.l. voedselpakketten te verzamelen voor Frankrijk en Italië.

Een grote propaganda-actie voor dat doel is door geheel Amerika gaande. Scholen, kerken, alles doet daaraan mee. Frankrijk en Italië moeten zo spoedig mogelijk geholpen worden, omdat deze landen anders geheel onder invloed van het bolsjewisme komen. Dit wordt openlijk gezegd. Is het niet een veilige gedachte, dat Amerika de wereld tracht te beschermen tegen het dreigende gevaar van het bolsjewisme, niet door het sturen van atoombommen naar de bedreigde gebieden, maar door voedsel-gebieden?

Deze actie is slechts een onderdeel van de grote actie, die reeds maandenlang in

grote bondgenoot verschijnt? En dat de C.P.F., of de onder de invloed van deze partij staande C.G.T., de Franse vakvereniging, de leiding van de strijd in handen kreeg?

Zo vormt de strijd der Franse arbeiders een onderdeel van de grote imperialistische machtsstrijd, want de Russische Staatsburokratie maakt er gebruik van om haar posities in de wereld te versterken, en die van de tegenstander te verzwakken. Evenals voor Frankrijk geldt dit voor Italië, waar grote massa's in een felle strijd met de heersende machten, zijn gewikkeld en voor elk ander land, waar dezelfde strijd niet kan uitblijven. Toch, waar ook ter wereld, en al nemen de stalinistische partijen er een leidende positie in, het is klassenstrijd en hij richt zich tegen de heersende klasse van het eigen land. Nog altijd is het waar, dat de vijand der arbeidersklasse in het eigen land staat. Er is geen andere weg om de nieuwe massamoord in de in voorbereiding zijnde 3e wereldoorlog tegen te gaan, dan het massaal in beweging komen van de gehele arbeidersklasse, die de macht van de heersende klasse aan het wankelen brengt.

De arbeidersklasse kan haar zwakte alleen in en door de strijd overwinnen. Alleen door de strijd massaal op te nemen, maakt zij zich vrij uit de bedweling van de sociaaldemocratische klassenharmonie, en leert ze haar eigen macht begrijpen. Maar ook van de „leiding“ der stalinisten en het blinde geloof aan de macht van Rusland kan ze zich pas bevrijden, als niet alleen de Franse arbeiders in beweging komen, maar de arbeiders van de overige landen zich aan hun zijde scharen. Met de massa der strijders groeien kracht en eigen doelstellingen, de eerste voorwaarden voor een eigen zelfstandige arbeidersmacht.

De Renaissance van het Marxisme

In een open brief aan Koeiemans van de C.P. in De Vlam aangeduid als „meneer Koeiemans“, tracht dit blad hem tot andere inzichten te brengen door te wijzen op de wandaden die zo al door de bolsjewieken zijn bedreven. Zij herinnert aan het proces Petkof, de vermoorde Bolsjewieken, de moord op Trotsky en herhalen het verzoek Hess te laten getuigen. Deze „meneer Koeiemans“, zo zeggen zij, stelt prijs op het gesprek met socialist en werpt zich op als de verdediger van de zedelijke waarden, besloten in het Marxisme en het blad wijst op de grote taak, die „meneer Koeiemans“ vervullen kan, door mede te werken aan de renaissance van het socialisme.

Een sterk stuk, inderdaad. Maar hoe sterk een stuk ook is, er kunnen altijd nog sterker stukken tegenover geplaatst worden, als men zelf als „Marxist“ boter op z'n hoofd heeft.

Wij zouden b.v. willen vragen: „Welk Marxisme bedoelt de Vlam, aan de renaissance waaraan „meneer Koeiemans“ uitgenodigd wordt mede te werken? Het „Marxisme“ dat mee ging ten oorlog in 1914, dat Rosa Luxemburg deed vermoorden en de Berlijnse arbeiders, die de bedrijven bezet hielden, dat mede hielp de Ruhr-opstand, waarin de arbeiders van de Ruhr en Westfalen een heroïsche aanval deden op het Duitse militarisme in bloed te smoren, dat zich verklaarde tegen de Russische arbeiders toen deze het Czarisme de doedateek gaven? Wij vragen slechts.

Organisatie van het klassenfront en de vakbonden

De staking van de meelarbeiders in Amsterdam en de vaste wil der stakers, hun geschillen met de ondernemer niet door de vakbonden te laten opnemen, is in strijd met de sociale omdenking van de geleide economie. Voor de regering, de ondernemers- en vakbonden, verenigd in de „Stichting van den Arbeid“, is het dus een kwestie van principe, dat deze staking wordt gebroken, m.a.w. dat de arbeiders zich aan deze sociale ordening moeten onderwerpen. Daarom is het ook voor de arbeiders in alle andere bedrijven van principiële betekenis, want het onderworpen zijn aan deze sociale ordening betekent voor hen het bestendigen van hun volledige onmacht. Zo spiegelt zich in deze betrekkelijk kleine staking de gehele arbeidersstrijd, die nu en in de toekomst moet worden gevoerd, af. De arbeiders hebben in hun acties niet meer met de enkele ondernemer te doen, maar staan in elke strijd, hoe klein ook, tegenover de gehele georganiseerde macht der bezittende klasse. Daarom kunnen de arbeiders ook alleen als klasse verenigd hun strijd voeren; hun strijd is klassestrijd, of hij is dat niet.

In ons nummer van 8 November, in het hoofdartikel „Na Dertig Jaren“, hadden wij geschreven: „Wat heeft ons de revolutie gebracht? Wat is Rusland van heden? Hoe staan wij tegenover Rusland? Hoe staat dat Rusland tegenover de internationale arbeidersklasse? Deze vragen eisen een antwoord, willen de arbeiders hun huidige strijd goed kunnen voeren.“

Een onzer lezers meent dat daarop ons antwoord is: „Alle macht aan de raden.“ Zo eenvoudig is het echter in het bewuste artikel niet gesteld. Ook met deze leuze kan zwendel gedreven worden. De brievenlezer vraagt dan echter: „Maar wat moet gebeuren bij eventuele oorlog tegen Rusland? Moet er dan geen keus worden gedaan? Ook als nog niet alle macht aan de arbeidersraden is?“

Deze generatie heeft thans twee wereldoorlogen achter de rug. In de eerste werd de arbeiders aangeraden aan de zijde van hun regeringen te strijden. „Voor de democratie en het zelfbeschikkingsrecht der kleine naties“ luidde de leuze der ene partij. „Voor onze cultuur“ was het antwoord van de midden-Europese rijken. En de socialistische partijen namen de leuzen over. De arbeiders storten hun bloed voor een zaak, die de hunne niet was. Toen na de „vrede“ het eerste revolutionaire verzet, met medewerking der socialistische partijen gesmoord was, kon men aan de opbouw beginnen. Wat opgebouwd werd, was een crisis, zoals de wereld nog nooit aanschouwd had, gevolgd door wereldoorlog II.

Weer waren er leuzen en weer kozen de socialistische partijen voor hun regeringen. Weliswaar viel in de Fascistische landen niet meer openlijk te kiezen, doch ook niet meer in het met de „democratieën“ verbonden Rusland. Weer wordt thans de arbeidersklasse aangemaand op te bouwen en weer voor een volgende oorlog en weer wordt van haar verlangd dat zij een keuze zal doen.

Zo zijn er die zeggen: „Laat de democratie niet ten ondergaan. Zeker, wij geven toe, het kapita-

lisme is nog niet verslagen, maar wij hebben een zeker mate van vrijheid. Er verschijnen couranten van verschillende richtingen. Partijen kunnen bestaan en voor ieder principe hun propaganda maken, wat alles niet mogelijk is onder een dictatuur, zoals in Rusland.“

Maar de anderen zeggen: „In Rusland is een arbeidersstaat. De arbeiders hebben daar hun revolutie gemaakt. Door het hen omringende vijandige kapitalisme waren zij genoodzaakt zich een partij-dictatuur van leiders te laten welgevallen. Er nestelde zich een bureaucratie, doch dit is van voorbijgaande aard, het private kapitalisme is er afgeschaft; dit heeft in Amerika nog onbeperkte macht.“

De keuze wordt zo moeilijk. En toch, wat staat er op het spel. Verschrikkingen, waarbij die van de afgelopen oorlog kinderspel waren. Wie er ook zal winnen, in deze strijd, de mensheid zal verliezen. Geen wonder, dat zich een bond van geleerden heeft gevormd om dat in elk geval te voorkomen. Omtrent hun middelen willen wij niets zeggen, maar bij hen geldt als hoofdzaak dit onheil af te wenden.

Europa is als overwinnaar uit deze oorlog gekomen. Hoe ziet het er uit? Hoe ziet de wereld er uit? Hoe zal de wereld er uitzien na de derde wereldoorlog? Geven zij, die willen kiezen, zich rekenschap daarvan? Of tart deze toestand alle fantasie. Kunnen wij ons daarvan zelfs in de verbeelding een voorstelling maken?

Men heeft gezien, hoe door deze oorlog de zo moeilijk verworven humanistische gevoelens en opvattingen, die zich langzamerhand onder invloed van de arbeidersbeweging hadden baangebroken, te niet werden gedaan. Een menscheven telt niet meer. Hoe zal dat zijn na een volgende oorlog? En deze geest zal stellig ook tegen iedere voor-

heid der arbeiders in de afzonderlijke bedrijven blijvend is, en door organisatorische banden over alle bedrijven heen verbonden wordt, kan van een georganiseerd klassenfront worden gesproken. En daar moet het heel wil de arbeidersklasse haar strijd met succes kunnen voeren.

De eerste aarzelende stappen in die richting zijn door de stakingsleiding der meelarbeiders gedaan. In het vorige nummer van Spartacus schreven wij er over in het artikel: „Op weg naar het klassenfront“. De geest, die heerste in de, in het genoemde artikel besproken kernenvergadering, liet ons zien, dat het denken der arbeiders rijp wordt voor de nieuwe opvattingen omtrent de arbeidersstrijd, al begripen we maar al te goed, dat er nog veel moet gebeuren voor dat het klassenfront werkelijkheid is geworden. De rol en de betekenis der vakbonden, zoals die in de voorstelling van vele arbeiders zijn gegroeid, staat de nituwe ontwikkeling naar het klassenfront in de weg. Dat was ook te merken in de bewuste kernenvergadering in de „Kroon“, waar door de trouwe E.V.C.-leden werd ingezien, dat ook hun vakvereniging buiten de actie der arbeiders moest worden gehouden, om de eenheid niet te verbreken, maar waar toch geen verdere konsekwenties, ten opzichte van hun houding tot de vakbond, werden getrokken.

Inmiddels heeft de stakingsleiding der meelfabrieken een openbare vergadering gehouden (waartoe besloten werd in de

kernenvergadering in de „Kroon“) om de arbeiders van Amsterdam over de stand van de staking voor te lichten. Op zich zelf een stap in de goede richting, want het moet worden opgemerkt, dat de arbeiders het zelf deden en het hun niet uit handen werd genomen door het een of het andere bondsbestuur. Het is echter gebleken dat hun voorstelling over de arbeidersstrijd nog zo verbonden is met de vakbonden, dat voor de voorlichting de hoofdbesturen der verschillende vakbonden als sprekers waren uitgenodigd. De UNIE-bonden weigerden natuurlijk, Wie kon het anders verwachten? Van der Lende, hoofdbestuurder van het N.V.V., had kort te voren een radio-rede gehouden, waarin hij de arbeiders aanspoorde, weer aan het werk te gaan, terwijl hij voor de stakers niets dan hoon had.

Zo sprak Blokzijl van de E.V.C. alleen. Er zijn niet weinig stemmen opgegaan, die er op wezen, dat daardoor, langs een omweg, toch weer de vakbonden in de actie der arbeiders waren gemengd en de spijtzam binnengehaald.

De voorlichting door Blokzijl gegeven ging natuurlijk niet boven de horizon van een vakverenigingsbestuurder uit. Er is dan ook van deze vergadering geen stuwende kracht uitgegaan die naar de verdere ontwikkeling van het klassenfront wijst.

De strijdbare geest, die in de kernenvergadering heerste en waar een begin van het klassenfront zichtbaar werd, door het verlangen de daadwerkelijke eenheid

der arbeiders over alle bedrijven heen, tot stand te brengen, werd door Blokzijl zo goed mogelijk gedoofd. Een nieuw bewijs, dat de arbeiders ook hun denken moeten bevrijden van de traditionele voorstellingen over de vakverenigingen.

Klanken uit de Zaanstreek

Er heerste onder het personeel van Zwaardemakers fabrieken grote ontevredenheid. Door de directie was n.l. toegezegd, dat een loonsverhoging van twee cent per uur toegestaan zou worden. Tevens zou een premiestelsel op 1 Jan. a.s. worden ingevoerd, terwijl de lonen dan zouden worden herzien door de betrokken instanties.

Het personeel ging hiermede evenwel niet accoord, wat zeer duidelijk bleek op een door de E.V.C. belegde personeelsvergadering, die Zondag 2 Nov. gehouden werd. Een hoofd- en een districtsbestuurder van de E.V.C. waren aanwezig. De eerste gaf de vergadering de raad, bepaalde eisen te stellen en daaraan vast te houden. Geen geschipper, maar werk van mannen, die wisten, wat ze wilden.

De vergadering stelde de volgende eisen vast, die de hoofdbestuurder aan de directie zou voorleggen:

1. Verwerping van elk premiestelsel.
2. Ploegengeld f 1.80 per dag, f 3.60 per nacht.
3. Een loonsverhoging van 10 pct.

Alles ingaande 31 Oct. 1947. Op 5 Nov. had het onderhoud met de directie plaats, waarbij, behalve de hoofdbestuurder, ook een lid van de bedrijfskern aanwezig was. In de namiddag vergaderde het personeel. En zie hier de resultaten:

De directie willigde geen enkele eis in, doch gaf de verzekering, dat de op 1 Jan. toegezegde loonregeling mee zou vallen. Voorts zou het premiestelsel in geen geval een jaagsysteem worden. Dat was alles!

En hoe reageerde de E.V.C. hoofdbestuurder daar nu op?

Met veel fraaie woorden gaf hij de arbeiders te kennen, dat het beter was tot Jan. te wachten. Hij vond de directeur zo sympathiek, en vertrouwde volkomen op diens toezeggingen, z. En..... de arbeiders hebben zijn advies aanvaard.

Maar de ontevreden stemming onder het personeel is niet geweken. Laten we hopen, dat dit een lering voor hen geweest is. En dat ze een volgende keer uitsluitend op eigen kracht zullen vertrouwen.

Ongewenste toenadering

De minister van Justitie heeft over de radio doen berichten, dat de afstand tussen de rechtelijke macht en het volk verkleind zal worden.

Wij veronderstellen dat „het volk“ denken zal, houdt ze op een afstand..... en in de gaten.

MOETEN U KIEZEN

nuten om de arbeiders in de naderende wereldstrijd partij te doen kiezen voor Rusland en hierdoor de tegenpartij een gemakkelijk wapen in de hand spelen om met de meest meedogenloze middelen tegen het verzet te keer te gaan.

De arbeidersklasse is hier weer de lijdende partij. Haar strijd wordt hierdoor belemmerd en verzwakt. Maar indien deze strijd zich zo ontwikkelt dat de zelfstandigheid der beweging zich desondanks doorzet, zodat het de arbeidersklasse in West-Europa gelukt de macht te veroveren, dan zal dit zeker zijn invloed op de rest van de wereld doen gelden. Indien de werkelijk geleerden eenmaal hierin een macht herkennen, die perspectieven opent om de zo gevreesde atoomenergie voor het welzijn der mensheid aan te wenden en niet voor de ondergang, dan zullen ook zij, wier streven het was, zich in dienst van de mensheid te stellen, partij kiezen, zij zullen de partij kiezen van de mensheid, dat is van de strijdende arbeidersklasse.

De verschrikkelijkste nederlaag, die de West-Europese arbeidersklasse kan treffen is, dat zij kiest in het wereldconflict tussen de heersende machten. Vraagt men ons wie van deze twee de doelmatigste middelen en methoden bezit om de mensheid in slavernij te houden, het Russische staatskapitalisme of het Amerikaanse geldkapitaal met zijn vazallen van de geleide economie, dan zeggen wij: „Wij weten het niet“; en niemand kan dit weten. Het willen kiezen in dit conflict tussen de beide machten komt voort uit gebrek aan vertrouwen in de strijd der arbeidersklasse. De vraag is ook niet, wat wij eventueel moeten doen bij het komende wereldconflict, doch wat wij nu moeten doen. Wie in dit komende conflict reeds gekozen heeft, laat daardoor zijn houding van nu bepalen, want het conflict is er nu reeds. Het conflict tussen arbeid en kapitaal is er ook. De vraag is dus wat kiezen wij: voor de arbeid en tegen het kapitaal, of voor het kapitaal en tegen de arbeid. Voor de vrede of voor de oorlog.

En wij verwijzen hier naar de werkelijkheid om ons heen. In Frankrijk, in Italië, zelfs in Duitsland en andere landen, grijpt het verzet om zich heen. Natuurlijk zijn er, die dit verzet willen be-

Stars and Stripes for ever

In „Vrij Nederland" lezen we een beschrijving van het nieuwste werk van de Amerikaanse publicist John Gunther, getiteld „Inside U.S.A.", dat een overzicht poogt te geven van de reusachtige cijfers, waarmede op het ogenblik in de 48 staten van Amerika wordt gewerkt en dat tegelijkertijd de aandacht wil vestigen op de vele aldaar nog bestaande misstanden.

Het boek behoort tot de z.g. „best sellers" wat betekent, dat het een der meest gevraagde en verkochte boeken is. Het spreekt vanzelf, dat het niet kan en wil beschouwd worden als een aanklacht tegen kapitalistische uitbuiting, doch hoogstens als een reportage, zonder meer. Als dit niet zo was, zou het werk, gezien de anti-communistische actie in de U.S.A., het nooit tot „best seller" gebracht hebben. Niettemin, onder juiste belichting, bevat dit boek toch zoveel interessante gegevens omtrent de verhoudingen in de Verenigde Staten, dat wij menen, zé onze lezers niet te mogen onthouden.

Kentucky, bekend uit het liedje „My old Kentucky home" is een van de 48 staten van „God's own Country", God's eigen land. Zo noemen de Amerikanen hun werelddeel. Maar slechts een betrekkelijk kleine bovenlaag profiteert van die bevoorrechte positie.

In dat „Old Kentucky home" is 42 pct. van de boerderijen niet langs een bevoorrechte weg te bereiken. Met betrekking tot het analfabetisme is het de 47ste staat. Slechts één staat, Mississippi, heeft meer analphabeten. 42000 boerderijen hadden in 1940 geen stromend water of privaat. De bevolking liep tussert '40 en '43 met 10 pct. terug. In verband met de sterfte aan tuberculose staat dit land op de 46ste plaats. In een rayon „verzorgt" één arts 11500 gezinnen. 100000 inwoners lijden aan syphilis, terwijl per jaar 50000 gevallen van gonorrhoe voorkomen.

Wat het onderwijs aangaat, de volgende gegevens.

In 1932 kwamen 114000 kinderen op school; in 1944 was dit getal teruggegaan tot 14000, hetgeen zijn oorzaak vond in slechte wegen, gebrek aan voermiddelen en armoede. 49 pct. van Kentucky's schooljeugd slaagde er niet in, de school te doorlopen. De beloning der Onderwijzers is naar verhouding. Het gemiddelde jaarsalaris in New York bedraagt \$ 2697. In Kentucky is dat slechts \$ 1014.

Oorzaak van deze achterlijkheid is de meer dan ergerlijke, bijna koloniale uitbuiting. Het overgrote deel van het huizen- en grondbezit is in handen van enkele groot-kapitalisten, die elders woonachtig

levensonderhoud \$90.000 bedroeg voor hem en zijn medewerkers, in Duitsland was dit bedrag slechts \$ 14.000.

Het aanzienlijke verschil werd veroorzaakt doordat een maaltijd voor twee personen in Parijs \$ 40.— kostte, in Berlijn slechts \$ 1.20. Ze waren in Duitsland onder de bescherming van het Amerikaanse leger, en mochten zelfs soldaten gratis als figuranten gebruiken. De R.K.O. droeg natuurlijk iets bij in het hulp-fonds.

Een Duitse figurant kostte slechts twee cigareten en een acteur, die hen in Hollywood \$ 500.— gekost zou hebben, vroeg als betaling een van de broeken van Granet, welke hij inderdaad kreeg.

Partij v. d. Arbeid actief

Het gewestelijk bestuur Gelderland van de Partij van de Arbeid heeft in het „Vrije Volk" het programma voor het laatste kwartaal van dit jaar aangekondigd, waarbij de redactie nog vermeldt: „Partij van de Arbeid zeer actief".

Als we dat programma van dit democratisch en socialistisch partijbestuur eens nader bekijken, valt ons op, dat er in totaal 11 bijeenkomsten zullen worden gehouden, en wel met leden van de partijraad, met burgemeesters en met afgevaardigden van andere instanties.

Van een bijeenkomst met de leden van de partij, met hen, die in de eerste plaats zich over de vastgestelde resoluties zouden moeten uitspreken, is evenwel geen sprake. Alles gaat bij U, over U en zonder U. Alleen de contributie is welkom.

zijn. Zij weten ternauwernood, waar hun bezittingen zich bevinden of hoe die er uit zien. Zij interesseren zich trouwens alleen voor de grootte van de rente, welke hun belegde kapitalen opbrengen. Het lot van hen, die er voor moeten zorgen, dat die rente zo hoog mogelijk is, is voor hen eveneens bijzaak.

En nog hogere winsten maakt het Amerikaanse kapitalisme. Het Europese kapitalisme is uit elkaar opvolgende oorlogen bijna vernietigd te voorschijn gekomen. Het heeft hulp nodig om zich weer te herstellen en biedt als onderpand een geschoold industrie- en landbouwproletariaat aan. En in zulk een prachtige geldbelegging heeft de Amerikaanse kapitalist, onder bepaalde voorwaarden, wel idee. Europa, het Europese proletariaat is bestemd het nieuwe uitbuitingsobject van het Amerikaanse kapitalisme te worden. Plan Marshall, hulp aan noodlijdende landen. Jawel! Doch wanneer de voorwaarden niet aantrekkelijk genoeg zijn, wanneer men zich niet met huid en haar overgeeft, kan men naar die hulp fluiten. Europa komt nu in de positie van Kentucky. De geldschieters behoeven niet eens te weten, waar de bezittingen liggen, waarin zij hun kapitalen steken. Hun interesseert ook niet de positie van de werkers, zij stellen alleen belang in de rente van het kapitaal.

Ook Europa is en wordt meer en meer één der koloniën van het Amerikaanse imperialisme.

ATTENTIE!

Onze vrienden in het buitenland worden verzocht alleen te corresponderen met: REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046 AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Our friends in English speaking countries are kindly requested to send their correspondence and periodicals direct to: REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046 AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Unsere deutsch sprechenden Freunde in im Auslande bitten wir, zu correspondieren mit:

REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046 AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Lecteurs et Amis étrangers. Nous vous prions d'envoyer des numéros d'échange de vos journaux offerts à Spartacus et tout votre correspondance exclusivement à notre adresse:

REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046 AMSTERDAM-ZUID 2 — LA HOLLANDE

Sint-Nicolaas.

Hebben onze lezers er wel aan gedacht, welken interessant en doelmatig geschenk er binnen hun bereik ligt?

DE ARBEIDERSRADEN

door P. AARTSZ
Gebonden f 3.90 - Ingehaaid f 3.25

Te bestellen bij **UITGEVERIJ „DE VLAM"**
POSTBUS 7046, AMSTERDAM-Z. 2

6 DECEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 48

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Litg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

HET HEILIG VERBOND

De Franse burgerlijke revolutie van 1789 lag reeds 26 jaren terug. De sansculotten, die hun naam ontleenden aan het feit dat zij als blijk van hun revolutionaire gezindheid, in tegenstelling tot de aristocratie en de adel, geen kniebroek doch een lange broek droegen, zij die de vaan van de opstand tegen feodalisme en absolutisme ver buiten de Franse grenzen hadden gedragen, hadden reeds lang het veld moeten ruimen. Napoleon had zijn glorieuse dagen van een nieuw keizerrijk Frankrijk beleefd, had Europa bedield en getyranniseerd, maar tegelijkertijd overal nieuwe staatkundige verhoudingen doorgegevoerd, die aansloten aan de nieuwe kapitalistische productie-verhoudingen. Maar ook de zoon van Napoleon was onder gegaan. Zijn macht was gebroken, door de samenwerking van het opkomende modern-kapitalistische Engelse imperium en de feodale machten van Rusland, Oostenrijk en Pruisen. Toen werd in 1815 op initiatief van de Czaar van Rusland, door de drie laatstgenoemde landen het Heilig Verbond gesticht, dat zich ten doel stelde, zowel in het binnenlands bestuur als de buitenlandse staatkunde de beginselen van de Christelijke godsdienst als richtsnoer te nemen. Zo was het in naam, in werkelijkheid was het de samenwerking van de reactionnaire machten, die zich ten doel stelden de vooruitgang te stuiten, de burgerlijke vrijheden te keren of te breiden en vooral de jonge arbeidersbeweging, die zich in West-Europa en Frankrijk in het bijzonder tijdens de revolutie jaren aan de horizon had vertoond, geen kansen te geven. Kneveling van de pers en van het verenigingsleven, arrestaties en vestingstraffen, waren de gebruikelijke middelen. Altijd hebben de machtigen gepoogd om, achter een decor van mooie frasen, het eigenlijke doel, de onderwerping van de uitgebuiten, te verbergen.

Onze tijd kent ook zijn Heilig Verbond, de organisatie der Verenigde Volken. De tekst van zijn „Handvest" begint als volgt: „Wij, de verenigde vol-

ken, vast besloten volgende generaties te behoeden voor de gesel van de oorlog, die de mensheid tweemaal in ons eigen leven in onzegbare ellende heeft gedompeld, en teneinde opnieuw te getuigen van ons geloof in de elementaire mensenrechten, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoonlijkheid, en de gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken, groot en klein....."

Dan volgt een hoorn des overvloeds van de schoonste voornemens, waaronder ons opvallen: „gerechtigdheid, hogere levensstandaard, vrijheid, verdraagzaamheid, vrede en veiligheid", om vervolgens de zin te besluiten met: „hebben besloten ons aaneen te sluiten teneinde deze doelstellingen in volle omvang te verwezenlijken."

Zoals U ziet, naar omstandigheden gewijzigd, mankeert er bij het nieuwe Heilige Verbond evenmin iets aan het décorum.

Wie gelooft er nog iets van de mooie frasen? Immers niemand. Men behoeft geen sluier meer op te lichten, om de werkelijkheid te zien. Duizenden kennen geen „elementaire mensenrechten", kennen geen „levensstandaard"; hun „menselijke persoonlijkheid" is verloren geraakt op de zwerftochten, die zij als verdrevenen uit eigen land, uit eigen huis moesten doormaken, om terecht te komen in de kampen van displaced persons. Miljoenen vechten een wanhopige strijd tussen loon- en prijspeil. Tientallen miljoenen zakken weg in grauwe honger en ontbering.

En ondertussen zijn de grote vier bijeen in Londen, bakkeleien met elkaar, slaan zichzelf op de borst, beweren dat hun eigen streven zo eerlijk en waarschijnlijk is, zo vredelievend, democratisch, en het algemeen belang dient, terwijl de imperialistische hebzucht van hun comparianten uit de U.N.O. de spuigaten uitloopt. Dan volgt het wederwoord waarin de film in omgekeerde volgorde wordt afgedraaid: de heiligen duivels blijken en de duivels heiligen. En over alle ellende

heen lachen de heren dan eens fijntjes en elkaar begrijpend toe.

Het verbond der heiligen!

De Ministers van de grote vier in Londen zijn nu bijeengekomen om ten aanzien van Oostenrijk en Duitsland uitvoering te geven aan hun „vaste voornemen" de doelstellingen van het „handvest", „in volle omvang te verwezenlijken".

Wie gelooft het? Niemand! Zijzelf niet. Aan de orde is de vraag, hoe dit stuk van de wereld tussen de concurrenten, Amerika met een betrekkelijk vrij kapitalisme en Rusland met een volkomen georganiseerd staats-kapitalisme, zal worden verdeeld. Wie denkt dan nog aan de „menselijke persoonlijkheid", aan de „gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken?"

In Oostenrijk is een privaat-kapitalistische sector, waarin vermoedelijk belangrijk Engels en Amerikaans kapitaal is geïnvesteerd. Rusland is bezig zijn macht daar te benutten om de bedrijven ten bate van Rusland te „nationaliseren". De belangen zijn het twisten waard. Bovendien, Oostenrijk is één van de Donaulanden. Alle anderen liggen stevig in de Russische greep en geheel Zuid-Oost Europa dreigt voor Amerika en Engeland verloren te gaan. Oostenrijk kan, indien het niet achter het staven gordijn verloren gaat, een springplank voor die beiden worden naar Hongarije, Roemenië en verder. Daarom stonden Amerika en Engeland op het standpunt dat de vrede met Oostenrijk als eerste punt aan de orde moet komen. Daarom wordt Oostenrijk in de proloog van het Marshall-plan met Frankrijk en Italië genoemd als land dat allereerst en dringend crediet-hulp behoeft. Daarom wil Rusland Oostenrijk als oude vijand, en omgekeerd, Engeland en Amerika het als door nazi-Duitsland overweldigd land behandelen. Met „vrede", „menselijkheid" en „gerechtigdheid" heeft dit alles niets uitstaande.

Met betrekking tot Duitsland ligt de kwestie juist omgekeerd. In het agrari-